

OM DEN RETTE BRUK AV GUDS LOV

C.O. Rosenius - "VEILEDNING TIL FRED" - Om Guds hellige lov

«Men vi vet at loven er god dersom noen bruker den på lovlig vis.» [1. Tim. 1, 8.](#)

Doktor Swebilius sier: «Loven er av naturen noenlunde kjent. Derimot er evangeliet en hemmelighet som er skjult for all fornuft.» Dette er så sant og så treffende sagt. Likevel er det i de kristne land ofte den største misforståelse når det gjelder loven og dens bruk. Denne misforståelse og misbruk gjør at hele loven, ja hele Guds ord, blir uten kraft og nytte. Og mennesket får ikke hjelp for sin sjel. Det er noen av disse misforståelser og misbruk vi nå ved Guds hjelp vil peke på.

Vi taler altså ikke om dem som forakter loven. De får sin dom - det er jo lett å forstå. Gud tar selvfølgelig ikke dem inn i sin himmel. For de er ikke bare urene og syndige, men de forakter til og med Guds hellige vilje. Den som forakter Guds vilje, forakter Gud. Og det finnes ikke et ord som sier at Gud vil være nådig mot dem som forakter ham.

Er du skrøpelig og syndig og gjør mot Guds vilje, så er Guds nåde stor nok til å forlate din skyld for Kristi skyld. Men forakter du Gud og hans vilje og ikke en gang forsøker å elske ham og lyde ham, hvordan kan du da vente at du skal bli tilgitt? Eller hvordan kan du tro at du er på veien til himmelen? Stans et øyeblikk og tenk på dette. Her er vi inne på noe som en ikke bør smile av - det er tvert imot så viktig som saligheten. Men vi skal snart finne ut at det ikke er nok å respektere og å bruke loven. Gud forlanger at vi skal bruke den «på lovlig vis», dvs. på den rette måten.

Paulus skriver om sine landsmenn at «de har nidkjærhet for Gud», «de jager etter rettferdigheten som kommer av loven», «de leser loven» osv. Men for deres skyld har han en stor sorg og en uavlatelig gremmelse i sitt hjerte, så at han endog ønsker seg forbannet bort fra Kristus, om han på den måten kunne frelse dem. Hva var da feilen? Jo, sier han, «til denne dag ligger et dekke over deres hjerte når Moses leses», så de forsøker å lage seg sin egen rettferdighet ([Rom. 9,2](#), 3, 31; [2. Kor. 3, 15](#)). På denne måten blir ikke loven til straff og dom, hjertet blir ikke sønderknust av den, den tuktet dem ikke til Kristus. Men de vil gjøre den til salighetsveien. Men lovens egentlige virkning og hensikt er jo å vekke, knuse og drive syndere til Kristus. For han er lovens ende til rettferdighet for hver den som tror ([Rom. 10,4](#)). For det som var umulig for loven, idet den var maktesløs ved kjødet, det gjorde Gud, idet han sendte sin Sønn i syndig kjøds lignelse ([Rom. 8, 3](#)). Den som har Sønnen, har livet. Den som ikke har Sønnen, har ikke livet, for livet er i hans Sønn ([1. Joh. 5, 12](#)). I ham og bare i ham er det salighet ([AP.gj. 4, 12](#)). Derfor er loven vår tuktemester til Kristus, som Paulus sier ([Gal. 3, 24](#)). Dette er lovens embete. Den er den Johannes som ikke døper med ånd og ild, men ved omvendelsens dåp og bereder Herren et velskikket folk. Den er det fengsel hvor vi holdes innestengt i varetekt under loven til den tro som skal åpenbares ([Gal. 3, 23, 24](#)).

Dette er altså å misbruke loven aller mest og farligst, og det gjør loven unyttig og gjør at hele hensikten forfeiles. Og når loven er gjort unyttig, når saltet har mistet sin kraft, hva skal en da salte, vekke og knuse med? Når hjertet ikke erfarer lovens kraft så det blir sønderknust, blir også evangeliet unyttig, og med all sin fortjeneste blir også Kristus unyttig. For de friske har ikke bruk for lege, men bare de som har vondt, de som er blitt syke ved at loven har hersket over dem. Men når verken lov eller evangelium, når hele Guds ord ikke er noen kraft for menneskehjertet lenger, da er mennesket redningsløst fortapt. Da kan det ikke frelses.

Men la oss se litt nærmere på hvordan en gjør loven og hele Guds ord unyttig. Det skjer på den måten at du gjør loven til salighetsvei istedenfor at den skulle dømme deg og tukte deg til Kristus. Det skjer på den måten at en pruter på Herrens lov, forsøker å gjøre det lettere og mildere, så det blir rner i samsvar med synderens mening eller iallfall passer bedre til hans evner.

En sier: Det og det kan ingen dødelig gjøre, derfor kan virkelig Gud ikke forlange det. For Gud kan jo ikke forlange mer enn vi kan gjøre.

Dette er grunnvillfarelsen. På denne måten blir sannelig ikke «hver munn lukket og hele verden skyldig for Gud» ([Rom. 3, 19](#)). Kunne et eneste menneske tilfredsstille Guds alvorlige krav, så ble jo ikke det menneskes munn lukket. Da ville en kunne rose seg for Gud.

Den som vil forstå hvorfor loven krever mer og hvor meget loven krever, må tenke på hva loven er. Loven er ikke noe annet enn Guds hellighet, Guds hellige vilje uttrykt i menneskelige ord og i menneskets

samvittighet. Og så langt Guds hellighet strekker seg, så langt går også hans fordringer til deg. Det er loven som sier deg: Det og det vil Gud, det og det vil han ikke. Og det er klart at denne Guds vilje må kreve at du blir mer og mer rettferdig, inntil du er hellig som Gud er hellig. For det som han ikke selv vil gjøre, krever han heller ikke at du skal gjøre. Han sier heller aldri: Det og det vil jeg ikke, men fordi du ber om det, gir jeg deg lov til å gjøre det. Men han sier: «*Bli hellig, for jeg, Herren, eders Gud er hellig*» ([3. Mos. 19, 2](#)).

Når vi altså vet at loven bare er Guds hellighet, Guds vilje, da forstår vi at den ikke kan forandres eller gjøres lettere med en eneste tøddel eller bokstav for å komme våre skrøpeligheter til hjelp. For da måtte det bli slutt på Guds hellighet. Og den som riktig får se litt inn i Guds hellighet, håper ikke lenger å bli fullkommen for Gud, det vil si å bli like hellig som Gud selv, men han blir sannelig ydmyket og sønderknust. Den som håper å bli rettferdig ved loven, har ennå et dekke for sine øyne, han er blind og vet ikke hva loven krever.

Men du sier: En kan jo ikke bli lik Gud eller helt fullkommen, men en skal gjøre det så godt en kan. Nei, på ingen måte! For det godtar ikke Gud. Loven sier nemlig: «*Forbannet være den som ikke holder ordene i denne lov*» ([5. Mos. 27, 26](#)). Og Jakob sier «*For enhver som holder hele loven, men snubler i en ting, han er blitt skyldig i alle*» ([Jak. 2, 10](#)).

Men du innvender; Gud er jo nådig for Kristi skyld, så han tilgir meg, om jeg ikke kan gjøre alt. Nei, han er på ingen måte nådig mot noen som skylder loven noe. Det er noe ganske annet med dem som ved troen har Kristi rettferdighet. Disse skylder overhodet ikke loven noe, for i Krisrus har de den rettferdighet som loven krever (Rom. 8, 4). For det som nettopp ved loven var umulig, det gjorde Gud, da han sendte sin Sønn (v. 3).

I en sum: De er ikke under loven, men under nåden ([Rom. 6, 14, 15](#)). Men den som er under loven, får ikke den aller minste synd ettergitt. Det sier jo Jesus selv: Ikke en eneste tøddel av loven skal forgå (Matt. 5, 18).

Å, for en ulykke det er at en ikke husker på at det er noen mennesker som er under loven og andre som er under nåden! (Rom. 3,19; 6,14; 7,4,6.). Disse er under forskjellig dom. Vel er nåden i Kristus meget stor og rik, men ikke det minste av den kommer dem til gode som er under loven, de som vil være «*Mose disipler*» ([Joh. 9, 28](#)). Paulus sier jo: «*Så mange som holder seg til lovgjæringer, er under forbarmelse*» (Gal. 3, 10). Det verste misbruk av loven er å fortie og forbigå dette og i stedet forkynne kjødets evangelium: prute og jevne ut, ta bort fra loven det som synderen synes er for strengt, flytte målet for vår helliggjørelse så lavt ned at synderen når opp til det. Og da er selvfølgelig resultatet tilfredshet med seg selv, egenrettferdighet og sikkerhet. På den måten taper en hele lovens hensikt av syne, for dens hensikt er å knuse, drive, tukte, - ikke inn i trelldomnens åk, ikke til fortvilelsens avgrunn, men til Kristus, som er lovens ende til rettferdighet for hver den som tror ([Rom. 10, 4](#)).

Men en misbruker også loven på denne måten ved at en overtaler seg selv eller andre til å håpe på fremtiden: Hva en ennå ikke får til, skal en med Guds hjelp en gang kunne oppnå. Og når en så har vunnet seier, kan en endelig tilegne seg hele Kristi rettferdighet. for et drevent spill av djevelen!

Tenk om døden kom til deg i natt, for du er jo ennå ikke slik som du bør være. Du sier kanskje: Jeg har det håp til Gud at han ikke tar meg bort før jeg er rede. Det er vakkert av deg å tenke så godt om Gud, men hvor står det skrevet at Gud skal vente så lenge med døden til du blir så hellig som loven krever? Da måtte du nok aldri dø.

Og jeg spør: Har du ikke fått Guds Ånds hjelp? Er du sikker på at feilen er hos Gud og hos Guds Ånd som venter med å komme? Er du sikker på at du har brukt hans nåde rett, og riktig har bedt om hans hjelp, våkt og kjempet i hans kraft så alvorlig som du burde?

Hvis du tenker over dette, vil du nok finne ut at du ingenting har å vente på som Gud ikke alt har gitt deg. Men så er jeg fortapt, sier du. Ja, det var nettopp det loven ville vise deg, for at du kunne lære å fly til Jesus - helt avkledd. Da behøver du ikke vente på fremtiden, men Guds rike er hos deg.

Nettopp den rettferdighet som loven krever, men som du ikke kan make, kan du oppnå på en annen måte, nemlig ved troen i Jesu blod.